

Nr 19.

Av herr **Andersson, Verner, m. fl.**, om utredning angående vården om landets ungdom.

Under de senare åren har vårt land och dess ansvariga myndigheter i stor omfattning haft sin uppmärksamhet riktad på befolkningsfrågan och den sjunkande nativiteten. Mindre uppmärksamhet har emellertid ägnats åt det bästa tillvaratagandet av det folkmaterial, vi ha. Visserligen har under de sista 10 åren en omfattande revision och utbyggnad av sociallagstiftningen ägt rum för att avhjälpa de största svårigheterna för barn, åldringar, fattiga och sjuka i landet. I stort sett har också enighet rått om behovet och nyttan av dessa åtgärder, och de framstå därför såsom ett uttryck av solidaritet och gemensamt ansvar mellan Sveriges invånare.

Samma känsla av gemensamt ansvar har emellertid icke funnits, när frågan uppkommit om skydd för den största och betydelsefullaste medborgargruppen inom landet, nämligen vår ungdom. Måhända bottnar denna oenighet i en uppfattning, att ungdomen efter avslutad skolgång och inträdet i förvärvsarbetet har möjlighet för att icke säga skyldighet att taga vara på sig själv. Samhället övervakar här endast att vissa yttre former, en viss ordning, iakttages, men något positivt göres ej annat än på frivillighetens väg. Det kan också vara känslan av att dessa frågor äro mycket ömtåliga och svårlösta som gör, att man ogärna vill ingripa i direkt ledande riktning.

Det gäller alltså framförallt problemet om ungdomens fritid samt de faror, som en kommersiellt betonad nöjesindustri kan åsamka landets ungdom. Det är icke här fråga om en de äldres aktion och förebråelser gentemot den yngre generationen utan det är fråga om en berättigad oro för att en stor del av ungdomen bl. a. genom en tilltagande nöjesindustris påverkan synes i viss mån urarta. Samtidigt som vi med glädje kunna konstatera, att stora skaror av vårt lands ungdom målmedvetet strävar efter högre lyftning och bildning liksom utbildning medels våra ungdomsrörelser, ha vi icke kunnat undgå att konstatera, hurusom det inom stora ungdomsskikt härskar en slapphet och lojhet inför livsföringen, som t. o. m. tager sig uttryck i en oroande stegring av ungdomsbrottsligheten, en ungdomsbrottslighet, som enligt statistiken under de senaste åren stegrats så väsentligt, att vi f. n. ha att söka den största brottsligheten inom åldersgruppen 15—18 år, alltså i den allra yngsta åldersklassen, som redovisas i statistiken. Vi hänvisa angående ungdomsbrottsligheten till den artikel av överdirektören Hardy Göransson om »Ungdomsårens risker», som finnes införd i 1942 års almanacka och som

ger ett klart besked om att vi ha all anledning att hysa oro för ungdomen i brytningsåren.

I en till denna motion fogad promemoria »Några synpunkter på våra dagars nöjesfråga» framför kyrkoherden Gust. Grände i Tvååker några personliga synpunkter på det aktuella läget med avseende på ungdomens nöjesfråga, orsakerna till denna utveckling samt antyder hur en lösning i frågan enligt hans uppfattning bör komma till stånd liksom samhällets uppgift härvidlag.

De aktuella ungdomsproblemen äro mycket komplicerade och ha sitt samband med hemmen, med nöjesindustriens exploatering av den unga generationen, med ungdomens fritid och ökade inkomster, med alkoholen samt kristen livsåskådningens fjärmande från ungdomen. Under det senaste årets landsomfattande diskussion angående ungdomens fritid och nöjesfrågan har man kunnat förmärka en enig och fast opinion, som visat sitt intresse för olika frågor, som kunna tänkas bidra till en förbättring av det nuvarande läget. Men all frivillig verksamhet och alla förslag, som framförts, stranda i regel på svårigheten att erhålla lämpliga lokaler samt på svårigheten att erhålla finansiellt stöd från myndigheterna. På några orter inom landet ha s. k. bygde- eller ungdomsgårdar inrättats, och de resultat, som erhållits enbart genom denna trevande början, synas vara så framgångsrika, att möjligheten att mera allmänt beträda denna väg bör närmare undersökas. Detta kräver emellertid finansiellt understöd i mycket stor utsträckning från statens sida, varför i samband med en sådan undersökning även en utredning bör bedrivas, som tar sikte på hela frågan om vår ungdoms fostran och vård ävensom fritidens användande, d. v. s. icke blott nöjeslivet. Kunna dylika bygde- eller ungdomsgårdar anordnas i städerna och på landsbygden i samarbete med ungdomsråd eller ungdomsnämnder inom resp. län och eventuellt i samband med en rationellt bedriven yrkesundervisning, skulle ett dubbelt syfte med dessa gårdar kunna vinnas. Vad nu sagts vill emellertid icke utgöra ett föregripande av en eventuell utredning utan endast en antydning om att behovet av samlingslokaler är så pass stort, att många fördelar under alla förhållanden torde vara att vinna genom en utredning från Kungl. Maj:ts sida. Det synes emellertid vara en åtgärd av förutseende för vårt lands framtid att vår dyrbaraste tillgång, vår ungdom, skyddas och tillvaratages på bästa sätt.

De här ovan framförda synpunkterna sammanfalla i stort sett med dem, som innehållas i de vid 1939 års riksdag väckta motionerna I: 113 och II: 182 angående utredning rörande missförhållanden inom det offentliga nöjeslivet m. m. Motionerna vunno riksdagens bifall, och riksdagen anhöll i skrivelse nr 382 hos Kungl. Maj:t om »allsidig utredning rörande de missförhållanden, som nu förefinnas inom det offentliga nöjeslivet, och om botemedlen där- emot». Statsrådet och chefen för justitiedepartementet tillkallade enligt Kungl. Maj:ts bemyndigande den 9 juni 1939 sakkunniga för utredning rö-

rande åtgärder för bekämpande av ungdomsbrottsligheten m. m., vilka jämväl fingo på sin lott att uppmärksamma »vad som kan göras för att tillgodose ungdomens behov av sund förströelse och lämplig sysselsättning under fritiden, därvid särskilt föreningslivets och sportens betydelse för ungdomens fostran bör beaktas. Vidare bör prövas i vad mån nöjeslivets skadliga sidor kunna motarbetas genom lagstiftning eller på annat sätt».

Tyvärr blev ej de sakkunnigas arbete långvarigt. Sedan de sakkunniga avhållit två sammanträden beslöt departementschefen den 23 december 1939, att utredningen skulle vila till dess annorlunda bestämdes. Av departementschefens svar å en interpellation vid 1941 års lagtima riksdag (F. K. prot. 24:1) framgår, att arbetet ej återupptagits i annan mån än att sakkunnigas ordförande och sekreterare i begränsad omfattning fortsatt utredningsarbetet. Vidare pågår genom centralförbundet för socialt arbete delvis med bidrag av statsmedel en undersökning av brottslighet och annan asocialitet bland ungdomen.

Genom departementschefens direktiv den 21 november 1941 har utredningen återupptagits. Det synes oss emellertid lämpligt, att den fråga, som behandlas i denna motion, bör ställas i jämbredd med utredningen om ungdomsbrottsligheten och ej erhålla ställning som en jämförelsevis underordnad företeelse i jämförelse härmed. Det gäller två skilda saker, av vilka frågan om inriktningen av ungdomens nöjesliv har karaktär av ett förebyggande av brottsligheten i många fall. När nu departementschefen funnit, att utredningen kan återupptagas, torde de sakkunnigas sammansättning även böra förändras därhän, att större vikt lägges vid de synpunkter, som framläggas i denna motion med tillhörande promemoria. Skulle emellertid Kungl. Maj:t finna, att en sådan förändring ej är möjlig, torde det för saken vara mest ändamålsenligt, att en särskild utredning i fråga om ungdomens nöjesliv igångsättes.

Med åberopande av vad här anförts samt under hänvisning till bilagda promemoria föreslå vi,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t antingen hemställer, att den tidigare beslutade utredningen rörande åtgärder för bekämpande av ungdomsbrottsligheten måtte utvidgas, varvid hänsyn vid tillsättandet av sakkunniga måtte tagas till huvudsyftet i denna motion,

eller ock

anhåller om särskild utredning om ungdomens fritid och skydd ävensom de frågor, som höra samman med ungdomsvården överhuvudtaget, varvid även hänsyn bör tagas till

behovet av eventuella lagstiftningsåtgärder inom området
i fråga.

Stockholm den 15 januari 1942.

<i>John Björck.</i>	<i>Joh. Friggeråker.</i>	<i>Verner Andersson.</i>
<i>A. R. Aronsson.</i>	<i>Wiktor Egnell.</i>	<i>C. P. V. Gränebo.</i>
<i>Ernst Eskhult.</i>	<i>Ivar Persson.</i>	<i>John Gustavson</i> i Guntorp.
<i>Allan Holstenson.</i>	<i>Gust. Elofsson</i> i Vä.	<i>G. Arthur Heiding.</i>
<i>B. A. Nilsson.</i>	<i>J. A. Andersson.</i>	<i>Per Andersson.</i>
<i>Emil Petersson.</i>	<i>Gunnar Bodin.</i>	<i>E. A. Lindblom.</i>
<i>Eskil Albertsson.</i>	<i>N. Gärde.</i>	<i>P. J. Näslund.</i>
<i>Gottfr. Karlsson.</i>	<i>Å. Holmbäck.</i>	<i>J. B. Johansson.</i>

Några synpunkter på våra dagars nöjesfråga av kyrkoherde Gust. Grände.

Det aktuella läget.

För blott få årtionden sedan fanns ingen nöjesfråga i modern mening. Man arbetade dygnets flesta timmar och hemmet var självklart umgängeslivets medelpunkt. Den yngre ungdomens nöjesbehov fick sin tillfredsställelse vid hemmets fester. Det offentliga nöjeslivet utanför hemmet var förbehållet den *vuxna* ungdomen och var begränsat till ett fåtal tillställningar. Dessa hade ingenting med affär att göra.

Förhållandena på ifrågavarande område äro nu helt annorlunda och frågan har kommit i ett radikalt nytt läge, som kännetecknas av bl. a. följande:

1. Nöjeslivet är objekt för en omfattande affärsrörelse, som brett ut sig över hela landet och blivit storindustri. Offentliga affärsdrivna nöjesfält såsom ambulerande tivolin, folkets parker, buskdansbanor, finns i nästan varje socken och ofta med blott några få kilometers avstånd från varandra.
2. Den mycket stora publiktillströmningen. I landet finnes nära 400 tivolin och vardera besöker 12—16 platser under sommaren. Att ett sådant tivoli har ända upp till 20 000 besökare en enda kväll hör icke till undantagen. Som exempel kan vidare nämnas, att vanliga buskdansbanor, belägna i små församlingar med endast 700 inv., besökas regelbundet varje lördag och söndag av 600—700 personer.
3. Den regelbundna upprepningen av nöjestillställningar 2—3 gånger i veckan.
4. Publiken utgöres numera till $\frac{2}{3}$ av ungdom under 19 år och medelåldern tycks vara omkring 16—17 år.

Några orsaker till denna utveckling.

1. Undergrävd föräldraauktoritet och hemlivets upplösning.
2. Trångboddhet.
3. Höjd levnadsstandard (även den yngre ungdomen har egen kassa).
4. Ökad fritid.
5. Bristen på samlingslokaler.
6. Ökat behov av kollektiv upplevelse.
7. Tidens allmänna oro och hets, som stegrats genom de krigiska världshändelserna.
8. Den andliga nivelleringen i tiden.
9. Nöjesgrossisternas medvetna och energiska strävan att förvandla ungdomen till nöjesboskap.
10. Samhällets passivitet inför utvecklingen.

Skadeverkningar.

Anledningen till den storm, som uppstått kring nöjesfrågan, är det moderna nöjeslivets skadeverkningar, som vålla varje insiktsfull och för de ungas och vårt folks bästa nitälskande människa allvarligaste bekymmer. Dessa skadeverkningar äro av ekonomisk, moralisk och social natur. Detta

nöjesliv drager till sig häpnadsväckande summor, undergräver de ungas — många gånger även hemmens — ekonomi och fostrar de unga till ekonomisk sorglöshet. Här uppammas ett onaturligt nöjesbegär, som inte sällan lockar den unge in på brottets bana.

Skadeverkningarna sammanhånga närmast med den moderna nöjesmiljön, som bestämmas av följande faktorer:

1. En ytlig och fullständigt värdelös underhållning.
2. Sensuell och skrällande musik och ett ihärdigt dansande, som inte ger de unga någon ro till personlig samvaro i vanlig mening. Både dans och musik äro en ständig vädjan till sinnlig lust.
3. Ett mycket utbrett spritbruk, som i ett fall som detta måste anses som missbruk, då det i regel är fråga om icke-motboksinnehavare och pojkar och flickor i pubertetsåren.
4. Närvaron av enstaka ansvarslösa individer eller hela s. k. gäng med otrolig förmåga att draga ned umgängestonen på ett mycket lågt plan.

Denna miljö är alldeles särskilt ägnad att förkväva andliga och livsviktiga intressen och eliminera verkan av skolans, kyrkans, hemmens och den frivilliga föreningsverksamhetens ungdomsvård. Denna lätta och ytliga nöjesmiljö liksom den väldiga anhopningen av sådana nöjestillställningar, som här åsyftas, lägger med lätthet beslag på pubertetsungdomen och försvårar för att inte säga förhindrar kontakten med denna ålderskategori.

Pubertetsungdom är även en ganska sparsamt förekommande företeelse i klubbar och föreningar av olika slag. I varje fall är den mycket sällan aktivt verksam där. Skadeverkningarna av denna ytliga, alkoholiserande och personlighetsdödande miljö elimineras icke därigenom, att den yttre ordningen upprätthålles, vilket för övrigt långt ifrån alltid är fallet.

Följderna på det sexualmoraliska området synas vara alldeles särskilt allvarliga. Denna tidens ungdom saknar i allmänhet den kristna livssynens och den sunda hemandans starka skydd. Den oftast översexualiserade nöjesmiljön innebär ett fantastiskt tryck, som med lätthet övervinner de ungas svaga motståndskraft i detta stycke. Ett faktum är ock, att kärlekslivets späda grönska trampas obarmhärtigt och brutalt ned i mycket stor utsträckning, varigenom de framtida lyckomöjligheterna på sexuallivets område på ett tidigt stadium gå förlorade. Detta torde vara en väsentlig orsak till såväl sjunkande nativitet som den kris, vari äktenskapet nu befinner sig.

Det moderna nöjeslivet en skyddad kräftsvulst i samhällskroppen.

I enlighet med den lagstiftning, som reglerar det offentliga nöjeslivet, står det vem som helst fritt att ordna detta med privatekonomisk vinning. Landsfiskalernas och länsstyrelsernas befogenhet att ingripa reglerande är synnerligen begränsad. Kommunerna sakna så gott som varje rätt till medbestämmande. Samhällets intresse inskränker sig till den allmänna ordningens upprätthållande. Inom denna mycket vida ram har nöjesidkaren diktatorisk myndighet och det moderna nöjeslivet är en skyddad kräftsvulst i samhällskroppen.

Bortsett från om den yttre ordningen upprätthålles eller inte — den enda synpunkten, som anlägges av landsfiskaler och länsstyrelser — är miljön överallt och i stort sett densamma och direkt ekonomiskt psykiskt och moraliskt neddragande. Ökad ungdomsbrottslighet, ökat ungdomsfylleri och

en ökad spridning av särskilt gonorrhé bland 16—17-åringar är blott de mest påtagliga symptomen på sjukdomen. Ännu allvarligare är, att detta nöjesliv såsom ovan påpekats försvårar och förhindrar all ungdomsvård överhuvud. Med en viss rätt frågar man sig därför: Vad skall det egentligen tjäna till att vi arbeta för de ungas bästa, för deras andliga uppbyggande och bevarande, när de nedbrytande krafterna tillåtas en sådan skyddad existens och ohämmad utveckling. Inte nog därmed. De positivt uppbyggande krafterna undanhållas det moraliska och ekonomiska stöd, som gives på andra arbetsfält. När det gäller barnen, skolornaden, sjuka, åldringar o. s. v. giver samhället sitt stöd åt arbetet i form av lokaler, utbildade lärare och vårdare. Något motsvarande sker icke i nämnvärd utsträckning i vad det gäller vården av den pubertetsungdom, som icke besöker realskolor, läroverk o. dyl. utbildnings- och undervisningsanstalter. Detta betyder, att minst 85 procent av landets pubertetsungdom är ställd utanför en planmässig och medveten ungdomsvård. För en mycket stor del av denna lättleda och ytterst sårbara ungdom blir det offentliga nöjesfältet umgängselivets medelpunkt och den plats, där man tillbringar sin fritid. Att denna ungdom har ett legitimt nöjesbehov förnekas inte och detta kräver sin tillfredsställelse. Men den moderna utvecklingen på nöjeslivets område, vilken utveckling ingalunda är enbart en kristidsföreteelse, har medfört, att nöjeslivet fått onormala proportioner på bekostnad av såväl sunt hemliv som gagnelig fritidsverksamhet. Denna utveckling åtnjuter samhällets skydd.

Helt privata liksom av bolag ledda och utnyttjade nöjesföretag, såsom danslokaler, buskdansbanor och tivolin, där dansen är inkomstkälla, ha ingen som helst positiv uppgift i tider som dessa, då så många andra och bättre former av nöjesliv stå till buds. De verka endast neddragande och utgöra ett starkt hot mot folkhälsan. Så länge de tillåtas omöjliggöres en effektiv ungdomsvård. Sedan länge ha vi en lagstiftning, som förhindrar, att minderårigas arbetskraft otillbörligt utnyttjas. Det är nu lika nödvändigt, att ungdomen skyddas mot nöjesgrossisternas exploatering av ungdomens ekonomiska och andliga tillgångar. Ungdomens nöjesbehov kan icke jämföras med dess behov av mat och kläder. Det förra är alltför ömtåligt och kan alltför lätt snedvridas, vilket redan skett i skrämmande utsträckning. Däröfver vittnar inte minst ett hejdlöst och besinningslöst dansraseri. Vi ha en lagstiftning, som i möjligaste mån garanterar, att de personer, som handhåva undervisningen i skolorna, äga nödiga kvalifikationer för sin uppgift. Vi äro nu i lika stort behov av att de personer, som skapa och gestalta pubertetsungdomens nöjes- och fritidsliv, äga vissa kulturella och etiska kvalifikationer för detta viktiga värv. Att de såsom nu ofta äro blott skickliga affärsmän, endast förringar deras lämplighet i detta stycke.

Lösningen.

Vi få inte ett ögonblick hängiva oss åt illusionen, att det räcker med isolerade eller enbart lokala åtgärder såsom ökad kontroll, allvarliga tal i pauserna mellan danserna och liknande. Vi ha heller inte att vänta på en förädlad smak hos den ungdomliga publiken eller sätta vårt hopp till upplysning och propaganda. Frågan är mycket mera komplicerad och svårlöst än så.

Nöjesfrågan ingår som ett led i ungdomsvården överhuvud. Det gäller således att finna de stora linjerna för en sådan. Vid lösningen måste det

bliva en intim samverkan mellan hem, samhälle, frivilliga krafter och ungdomen själv.

Hemmens uppgift förbigås i detta sammanhang och uppmärksamhet ägnas uteslutande åt ungdomens sammankomster utanför hemmen.

»Nöjesfrågan» är en andragsradsekvation, där de sökta rötterna äro

- 1) fritidsliv och
- 2) nöjesliv i egentlig mening.

Ekvationen måste lösas inifrån av ungdomen själv och med stöd av samhället och de äldre.

Genom våra dagars ungdomsvärld går nu en vågdelare. På ena sidan finner sig den passiva ungdomen. Den har fostrats av bl. a. nöjesindustrin till denna passivitet och saknar i stort sett andliga och sociala intressen. Det är i huvudsak denna sortens ungdom, som tränges bakom nöjenas portar i tid och otid. På den andra sidan av vågdelaren möter den aktiva ungdomen, som har intressen och som vill något. Denna aktiva ungdom finner vi främst i klubbar och föreningar av olika slag. Denna klubb- och föreningsverksamhet är numera förgrenad inom alla samhällsklasser och över hela vårt land. En vädjan till denna ungdom att intensifiera denna sin verksamhet torde icke förklinga ohörd. Det gäller nämligen att få det redan befintliga kanalsystemet av hobby- och fritidsverksamhet så månggrenat och effektivt, att det drager till sig nöjesfältens och de rökiga kaféernas håglösa skaror.

Ett led i rätt riktning är säkerligen bildandet av ungdomsråd med representanter dels för ortens olika ungdomsorganisationer och dels för samhällsliga myndigheter. Genom sådan samverkan mellan organisationerna och samhället få de förra större slagkraft och den frivilliga ungdomsvården blir mera enhetlig och planmässig. Härigenom ökas ock möjligheterna att få de lokala samhällsorganen moraliskt och ekonomiskt stödjande bakom. En sådan anordning skulle även främja villigheten hos präster, läkare, ingenjörer, lärare och andra frivilliga krafter att som studiecirkelledare och föredragshållare ställa sina kunskaper och erfarenheter till den aktiva ungdomens förfogande.

Detta om fritidslivet. Det kan inte ersätta nöjeslivet i egentlig mening, men reducera detsamma till normalt omfång.

Vad landsbygdens offentliga nöjesliv beträffar borde detta helt och hållet skapas och gestaltas av ungdomsorganisationerna och då helst genom samverkan. Regelbundna dans- och lekafstnar i folkhögskoleanda, anordnade av socknens ungdomsråd, synes mig vara en framkomlig väg. Likaså kunde ungdomsrådet med lämpliga mellanrum samla bygdens ungdom till särskilda ungdomsdagar med givande program.

Den naturliga konsekvensen av lokala ungdomsråd är bildandet av länsungdomsråd för varje län. Länsungdomsrådets uppgift skulle vara att understödja de lokala ungdomsråden i deras verksamhet. Detta kunde ske bl. a. genom anordnandet av ungdomsledarkurser och ungdomsdagar i olika delar av länet, ägna uppmärksamhet åt ungdomsfrågor av olika slag och draga upp riktlinjer för ett kultiverat och ansvarsburet nöjesliv. En resesekreterare i ungdomsrådets tjänst skulle ha en mycket stor uppgift att fylla.

Samhällets uppgift.

Fritidsproblemets och nöjesfrågans lösning är givetvis först och sist beroende av personliga insatser och karaktärsbildande faktorer. Att denna synpunkt beaktas torde framgå av det föregående. En förutsättning och en ofrånkomlig sådan är emellertid, att alla uppbyggande krafter ges möjligheterna att arbeta under helt andra och mera gynnsamma yttre betingelser än de nuvarande. Att skapa dessa är samhällets uppgift. Sviker samhället här, är vägen ohjälpligt spärrad. Att vår ungdomsvård hittills är tämligen misslyckad beror inte på avsaknad av frivilliga krafter med nitälskan för ungdomens bästa utan därpå, att de tvingats arbeta under så ogynnsamma yttre betingelser. Att undanröja dessa hinder är samhällets ännu så länge rätt försummade uppgift.

Vad vi främst behöva från samhällets sida är en lagstiftning av sådan innebörd att

1. ungdomen får lokaler lämpliga dels för större sammankomster och dels för fritidssysselsättning i mindre grupper,
2. organisationerna befrias från ekonomiska bekymmer för lokaler och idrottsanläggningar och i övrigt gives sådant stöd, att nöjeslivet icke behöver tillgripas som inkomstkälla,
3. den frivilliga ungdomsvården befrias från konkurrens med de affärsledda nöjesföretagen,
4. åtgärder vidtagas, varigenom den frivilliga föreningsverksamheten stimuleras och detta med särskild hänsyn till den verksamhet, som faller inom ramen för ungdomsrådets uppgifter,
5. restriktiva åtgärder vidtagas mot de former av nöjen och förströelser, som äro direkt olämpliga för den yngre ungdomen,
6. nöjeslivet i möjligaste mån befrias från ekonomiska intressen.

Under hänvisning till ovan sagda föreslås härmed, att erforderliga åtgärder vidtagas i syfte att få till stånd en allsidig utredning rörande ungdomens fritids- och nöjesliv i dess helhet och därmed sammanhängande frågor samt med prövning av följande förslag, utgörande några allmänna riktlinjer för en eventuell lagstiftning:

1. Nöjesskatten förstatiseras helt.
2. Nöjesskattemedlen användas i första hand till uppförandet av erforderligt antal ändamålsenliga ungdomsgårdar och andra lokaler för tillgodoseendet av de ideella, fackliga och politiska ungdomsorganisationernas liksom annan frivillig ungdomsvårds lokalbehov samt till dessa lokalers framtida underhåll.
3. Angående de lokala s. k. ungdomsråden, som skola utgöra förbindelseled mellan de i föregående moment åsyftade organisationerna inbördes, utfärdas vissa allmänna bestämmelser beträffande sammansättning och arbetsuppgifter.
4. Där ungdomsråd blivit bildat och föreskrifterna enligt föregående mom. uppfyllas, erhåller kommun sådant statsanslag, som avses i mom. 2 och äger kommunen skyldighet att inom vissa gränser, varom närmare bör stadgas, anslå medel till ungdomsrådets verksamhet.
5. I varje län bör finnas ett länsungdomsråd med särskild ungdomssekreterare i sin tjänst. Vissa allmänna bestämmelser för länsungdomsrådets sammansättning och arbetsuppgifter fastställas.

6. Kostnaderna för ungdomssekreteraren (årslön) bestrides delvis genom anslag av landstinget och delvis av till länsungdomsrådet anslutna distriktsorganisationer.
 7. Statsunderstött institut för utbildandet av ungdomsledare, instruktörer och ungdoms- eller resesekreterare upprättas. Kostnaderna bestridas om möjligt med nöjesskattemedel.
 8. Alternativ I. Ett statligt korrespondensinstitut upprättas, där fri undervisning meddelas åt envar, som icke åtnjuter undervisning vid statlig eller privat undervisnings- och yrkesutbildningsanstalt.
Alternativ II. Statsstipendier utdelas till behövande studerande vid nu befintliga privata korrespondensinstitut.
 9. Idrottsanläggningar uppföras på samhällets bekostnad.
 10. Enskild person och bolag äger icke rätt att anordna nöjeställningar med dans, spel, skjutbana, tombola och dylikt i privatekonomiskt syfte.
 11. Barn och ungdom under 18 år äga icke tillträde till barnförbjuden film.
 12. Barn och ungdom under 16 år äga icke utan målsmans sällskap (med målsman avses här föräldrar eller den, som i föräldrars ställe handhaver vårdnaden) tillträde till offentlig restaurang och liknande med tillstånd till offentlig sprituskänkning.
 13. Barn och ungdom under 16 år äger icke tillträde till nöjeställning med offentlig dans efter kl. 21.
 14. Ungdom mellan 16—20 år har skyldighet att vid anfordran av ordningsvakt, medlem av barnavårdsnämnd och ungdomsråd, vaktmästare eller annan övervakare vid biograf, restaurang och offentlig nöjeställning uppvisa s. k. passerkort, försett med vederbörandes foto, födelseår och födelsedatum samt utfärdat av polismyndighet.
 15. Offentlig nöjeställning med dans får med undantag för städer och samhällen med över 3 000 invånare anordnas högst fyra gånger i månaden, såvida icke kommunalnämnden eller motsvarande myndighet lämnar sitt medgivande därtill.
-